

Arrest

nr. 143 837 van 22 april 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIII^{ste} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 20 april 2015 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing houdende bevel tot terugdrijving van 7 maart 2015.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 april 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 april 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Z. CHIHAOUI, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERENE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Uit een lezing van het administratief dossier dat heden wordt voorgelegd, blijken volgende feiten.

Verzoekster heeft vijf kinderen. Deze zijn momenteel geplaatst bij vonnis van de jeugdrechtbank te Brussel van 22 mei 2014. Een voogd werd tevens aangesteld. Verzoekster behoudt evenwel het ouderlijk gezag over haar kinderen.

Verzoekster werd door Nederland in het Schengen Informatie Systeem geseind ter fine van weigering van toegang tot het Schengengrondgebied tot 26 april 2015 en dit naar aanleiding van een ongewenstverklaring in Nederland. Op 3 maart 2015 zou er een beroep zijn ingediend tegen de ongewenstverklaring en de weigering van de Nederlandse Immigratie- en Naturalisatiedienst om deze ongewenstverklaring op te heffen. Het beroep is nog steeds hangende.

De vijf kinderen van verzoekster zijn allen inmiddels in het bezit van een verblijfsrecht te België, aangezien de kinderen worden beschouwd als niet-begeleide minderjarige vreemdelingen waarvoor een duurzame oplossing ligt in een verder verblijf in België gelet op hun precare situatie en achtergrond.

Op 6 maart 2015 verleent de Brusselse jeugdrechter zijn toestemming aan verzoekster om haar kinderen te bezoeken in de instelling op maandag 9 maart 2015.

Op 7 maart 2015 meldt verzoekster zich aan de Belgische grens. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Administratieve Vereenvoudiging neemt op 7 maart 2015 een beslissing tot terughrijving (bijlage 11). Verzoekster wordt hier van op dezelfde dag in kennis gesteld. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"Op 07.03.2015 om uur, aan de grensdoorlaatpost BRUNAT,

werd door ondergetekende,

de heer / mevrouw :

naam M. voornaam J.

(...)

die de volgende nationaliteit heeft Servië wonende te /

(...)

afkomstig uit Belgrado met vlucht JU301, op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan hem (haar) wordt geweigerd, krachtens artikel 3, eerste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden(en) :

0 (A)

Is niet in het bezit van een geldig reisdocument /van geldige reisdocumenten (art. 3, eerste lid 1, 1°/2°)

Reden van de beslissing:

0 (B)

Is in het bezit van een vals / nagmaakt / vervalst reisdocument (art. 3, eerste lid, 1°/2°)2

Reden van de beslissing:

0 (C)

Is niet in het bezit van een geldig visum of een geldige machtiging tot verblijf (art. 3, eerste lid, 1°/2°)2

Reden van de beslissing:

0 (D)

Is in het bezit van een vals / nagmaakt / vervalst visum of verblijfsvergunning (art. 3, eerste lid, 1°/2°)2

Reden van de beslissing:

0 (E)

Is niet in het bezit van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven (art. 3, eerste lid, 3°)

Reden van de beslissing:

Het volgende document/de volgende document(en) kon(den) niet worden overgelegd:

0 (F)

Heeft reeds gedurende negentig dagen in een periode van 180 dagen op het grondgebied van de lidstaten van de Europese Unie verbleven (art. 3, eerste lid, 2°, van de wet van 15 december 1980, en art. 5, paragraaf 1, inleidende formule, en paragraaf 1bis, van Schengengrenscore)

Reden van de beslissing:

0 (G)

Beschikt niet over voldoende bestaansmiddelen, voor de duur en de vorm van het verblijf, of voor de terugreis naar het land van oorsprong of het transitland (art. 3, eerste lid, 4°)

Reden van de beslissing:

X (H)

Staat ter fine van weigering van toegang gesignaleerd (art. 3, eerste lid, 5°, 8°, 9°)2

X in het SIS , reden van de beslissing: Betrokkene staat Schengen gesignaleerd Art 24 door Nederland onder n° 0011.01000000204599600000001.01

0 in het ANG / Algemene Nationale Gegevensbank, reden van de beslissing:

0 (I) Wordt geacht de openbare orde en de nationale veiligheid, de volksgezondheid of de internationale betrekkingen van een van de Lid-Staten van de Europese Unie te kunnen schaden (art. 3, eerste lid, 6°/7°) 2

Reden van de beslissing"

Verzoekster dient op 17 maart 2015 een verzoekschrift in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot teruggrijping van 7 maart 2015.

Deze vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt bij arrest nr. 141 337 van 19 maart 2015 verworpen.

Op 16 april 2015 wordt de raadsman van verzoekster door de Dienst Vreemdelingenzaken in kennis gesteld van het feit dat verzoekster door Nederland voor onbepaalde duur gesignaleerd staat omdat zij tot ongewenste vreemdeling is verklaard en dat de SIS signalering zal worden verlengd.

Op 20 april 2015 dient verzoekster een tweede vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing, met name de teruggrijping van 7 maart 2015.

2. Over de ontvankelijkheid en de rechtspleging

2.1. Wat betreft de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering die besloten ligt in de bestreden beslissing moet door de Raad ambtshalve worden geduïd dat een vreemdeling, overeenkomstig artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tegen een dergelijke beslissing een beroep kan instellen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen. De Raad heeft derhalve, nu de wetgever deze bevoegdheid uitdrukkelijk aan een ander rechtscollege heeft toevertrouwd, geen rechtsmacht om te onderzoeken of de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering in overeenstemming is met de wet. Een beroep bij de Raad dat erop gericht is de schorsing van een beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering te verkrijgen is bijgevolg onontvankelijk.

2.2. In het verzoekschrift stelt verzoekster dat de proceduretaal in deze het Frans is.

Overeenkomstig artikel 39/14 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) worden de beroepen behoudens wanneer de taal van de procedure bepaald is overeenkomstig artikel 51/4 van dezelfde wet voor de Raad behandeld in de taal die de diensten waarvan de werkring het ganse land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken moeten gebruiken in hun binnendiensten. Artikel 39/14 van de Vreemdelingenwet omvat een regeling die gelijkaardig is aan wat voorzien is in artikel 53 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973. Uit de voorbereidende werken van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat aangezien de regeling inzake het taalgebruik voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen naadloos aansluit bij die welke thans geldt voor de Raad van State deze regelingen op dezelfde wijze dienen te worden geïnterpreteerd. De bepaling dat de beroepen behandeld dienen te worden in de taal die de diensten waarvan de werkring het hele land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken moeten gebruiken in hun binnendiensten verplicht de Raad van State, en bijgevolg ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, voor zijn arresten gebruik te maken van de taal van de akte waarvan de vernietiging wordt gevorderd. De bestuurshandelingen waarvan de vernietiging gevorderd wordt zijn immers steeds afkomstig van overheden die onderworpen zijn aan de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken. Gelet op het voorgaande en het feit dat de bestreden beslissing door het bestuur werd genomen in het Nederlands, dient de Raad de Nederlandse taal als procedure-taal te hanteren. Ter terechtzitting werd in het Nederlands gepleit.

2.3. Artikel 39/82, § 1, vierde lid van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“De verzoeker dient, wanneer hij de schorsing van de tenuitvoerlegging vordert, te opteren hetzij voor een vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid, hetzij voor een gewone schorsing. Hij kan op straffe van niet-ontvankelijkheid noch gelijktijdig noch opeenvolgend hetzij opnieuw toepassing maken van het derde lid, hetzij in zijn in § 3 bedoeld verzoekschrift andermaal de schorsing vorderen.”

Verzoekster maakte op 17 maart 2015 een vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de bestreden beslissing aanhangig bij de Raad. Bij arrest nr. 141 337 van 19 maart 2015 omdat het enige middel *prima facie* niet ernstig werd geacht.

In zoverre verzoekster in huidig verzoekschrift opnieuw bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing vordert, is deze vordering gelet op artikel 39/82, § 1, vierde lid van de vreemdelingenwet niet ontvankelijk.

2.4. De raadsman van verzoekster werpt evenwel op dat er sprake is van een nieuw en cruciaal element. Op 16 maart 2015 werd de raadsman door de Dienst Vreemdelingenzaken in kennis gesteld van het feit dat verzoekster door Nederland voor onbepaalde tijd SIS geseind wordt omdat zij ongewenste vreemdeling is verklaard op het Schengengrondgebied wegens meerdere veroordelingen voor diefstal. (stuk 4). Uit de inlichtingen die werden verstrekt door Nederland blijkt dat de SIS seining bijgevolg zal worden verlengd (stuk 5).

2.5. In het arrest nr. 141 337 motiveerde de Raad als volgt:

“In de bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepassing van artikel 3, eerste lid, 5°, van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling voorziet dat de vreemdeling wordt teruggedreven indien hij ter fine van weigering van toegang of verblijf gesignaleerd staat in het Schengeninformatiesysteem. Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5.d van de Schengengrenscore. In de bestreden beslissing wordt nader toegelicht dat verzoekster Schengen gesignaleerd staat door Nederland op grond van artikel 24.

In artikel 1, 17°, van de Vreemdelingenwet kan gelezen worden, 17° Schengeninformatiesysteem : het Schengeninformatiesysteem zoals het opgericht werd in het kader van het Schengenacquis geïntegreerd en ontwikkeld in het kader van de Europese Unie en dat met name geregeld wordt door de Verordening (EG) nr. 1987/2006 van het Europees Parlement en de Raad van 20 december 2006 betreffende de instelling, de werking en het gebruik van het Schengeninformatiesysteem van de tweede generatie (SIS II)

Artikel 24,1 en 2 van SIS II bepaalt :

1. Gegevens over met het oog op weigering van toegang of verblijf gesignaleerde onderdanen van derde landen worden opgenomen op grond van een nationale signalering ingevolge een door de bevoegde administratieve of strafrechtelijke autoriteiten met inachtneming van de nationale wettelijke procedurevoorschriften gegeven beslissing, op basis van een individuele beoordeling. Het recht van beroep tegen deze beslissingen wordt uitgeoefend overeenkomstig de nationale wetgeving.

2. Indien de in lid 1 bedoelde beslissing gegrond is op een gevaar voor de openbare orde of veiligheid of de nationale veiligheid dat de aanwezigheid van een onderdaan van een derde land op het grondgebied van een lidstaat kan opleveren, wordt een signalering opgenomen. Dit is in het bijzonder het geval bij:

a) een onderdaan van een derde land die in een lidstaat schuldig is bevonden aan een strafbaar feit waarvoor een vrijheidsstraf van ten minste één jaar geldt;”

De toepassing van artikel 24 van SIS II vindt prima facie steun in het administratief dossier, waarin sprake is van het plegen van diefstal met meerdere personen en diefstal met braak in Nederland. Verzoekster betwist deze SIS-signalering alleszins niet. Integendeel, zij bevestigt deze door in het verzoekschrift zelf aan te brengen dat ze vruchteloze pogingen ondernomen heeft om een designalering te bekomen van de Nederlandse autoriteiten en dat er nog steeds een beroepsprocedure in dit verband loopt.

Zolang deze designalering niet bekomen werd van de Nederlandse autoriteiten en de signalering niet afloopt, zolang geen toegang tot het Belgisch grondgebied gevraagd wordt op grond van humanitaire overwegingen (artikel 5.4.c van de Schengengrenscore) of geen verblijfstitel gevraagd wordt aan de Belgische autoriteiten (artikel 25.1 van de Schengenuitvoeringsovereenkomst van 19 juni 1990), kunnen de Belgische autoriteiten prima facie niet anders dan een beslissing tot terughouding treffen. Het gegeven dat verzoekster erin slaagde om in december 2014 toch het Belgisch grondgebied te betreden ontslaat de verwerende partij niet van haar plicht of verhindert haar niet om de toegang tot het grondgebied te weigeren op grond van artikel 3, eerste lid, 5°, van de Vreemdelingenwet indien verzoekster na terugkeer naar Servië opnieuw het Belgisch grondgebied poogt te betreden. Verzoekster verwacht meer afwegingen in de bestreden beslissing omtrent het gezinsleven en het hoger belang van

de kinderen, doch dergelijke afwegingen kunnen slechts verwacht worden indien toegang gevraagd wordt tot het Belgisch grondgebied op grond van humanitaire overwegingen (artikel 5.4.c van de Schengengrenscore) of een verblijfstitel gevraagd wordt aan de Belgische autoriteiten (artikel 25.1 van de Schengenuitvoeringsovereenkomst van 19 juni 1990), waarbij verwezen wordt naar de kinderen die hier in België geplaatst zijn en dit geweigerd wordt. Deze hypothesen doen zich in casu niet voor. De verwachting van verzoekster klemmt des te meer aangezien het in punt 1 vermelde bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met oog op verwijdering (bijlage 13septies) op grond waarvan verzoekster gerepatriëerd werd in juni 2014 reeds een afweging maakte in het licht van artikel 8 EVRM. Het arrest van het Hof van Justitie van 31 januari 2006 waarnaar verzoekster verwijst in haar verzoekschrift is te dezen niet dienstig. Dit arrest had betrekking op een onderdaan van een derde land, gehuwd met een onderdaan van lidstaat, waardoor richtlijn 64/221/EG van toepassing is en de erin gegeven definitie van openbare orde, wat niet de omstandigheden van verzoeksters zaak zijn. Dezelfde vaststelling geldt voor het in het verzoekschrift vermelde arrest van de Raad van 15 januari 2015 dat handelt over een bijlage 21 en het beëindigen van een F-kaart.

Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen, in casu artikel 3, eerst lid, 5°, van de Vreemdelingenwet.

Er kan nog aan toegevoegd worden dat de bestreden beslissing net zoals de bovenvermelde bijlage 13septies geen definitieve scheiding van verzoekster met haar kinderen inhoudt. De bestreden beslissing verhindert met name niet dat verzoekster, een niet-visumplichtige derdelander, na signalering of in april 2015 wanneer de signalering afloopt, zijnde binnen een maand, opnieuw het Belgisch grondgebied betreedt en minstens haar kinderen kan bezoeken indien zij voldoet aan de overige in artikel 3 van de Vreemdelingenwet gestelde binnenkomstvoorwaarden. De Raad merkt op dat verzoekster te dien einde te lange leste niet onderhevig gemaakt werd aan een inreisverbod. Uit niets blijkt dat verzoekster eenmaal om de drie maanden de kinderen moet kunnen komen bezoeken, nog daargelaten de vaststelling dat verzoekster geen vonnis van de jeugdrechtbank overlegt waarin dit bezoekrecht opgenomen is. De Raad merkt te dezen ten slotte nog op dat verzoekster na in december 2014 België te zijn binnengekomen ervoor geopteerd heeft hier niet te blijven vertoeven en een aanvraag tot het bekomen van een verblijfsvergunning in te dienen gelet op de aanwezigheid van de kinderen en zich hierbij te beroepen op artikel 8 EVRM en het belang van haar kinderen, maar integendeel ervoor opteerde om terug naar haar land van herkomst af te reizen.

Het enig middel is *prima facie* niet ernstig. Deze vaststelling volstaat om de vordering af te wijzen."

2.6. De raadsman meent dat dit nieuw element op aanzienlijke wijze de grief gebaseerd op artikel 8 van het EVRM versterkt en dat dit de Raad verplicht, als enige rechtscollege bevoegd om kennis te nemen van de beroepen die worden ingesteld tegen individuele beslissingen genomen met toepassing van de wetten betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen om zich uit te spreken over de grief op basis van artikel 8 EVRM of deze te heroverwegen, rekening houdend met dit nieuwe element. De raadsman wijst overvloedig op de verplichtingen die voortvloeien uit artikel 13 EVRM en stelt dat hij niet alleen een verdedigbare grief op grond van artikel 8 EVRM naar voren brengt, maar ook een verdedigbare grief op grond van artikel 3 EVRM omdat de uitvoering van de bestreden beslissing een vernederende behandeling uitmaakt voor verzoekster en haar kinderen.

In deze optiek merkt de Raad op dat verzoeksters grief op basis van artikel 3 EVRM, zoals ontwikkeld in het eerste middel van de huidige vordering, zeer nauw verweven is met haar grief op basis van artikel 8 EVRM en in wezen een parafrasering is van wat reeds met betrekking tot de grief op basis van artikel 8 EVRM wordt uiteengezet. Dit wordt bevestigd door het feit dat het tweede middel met betrekking tot de grief op basis van artikel 3 EVRM verwijst naar het eerste middel met betrekking tot de grief op basis van artikel 8 EVRM.

2.7. Vaststaat dat de Raad zich in het arrest nr. 141 337 van 19 maart 2015 reeds heeft uitgesproken over de eerste vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van tenuitvoerlegging van de bestreden teruggrijping en dit op basis van de elementen die op dat moment voorlagen.

In het licht van artikel 39/82, § 1, vierde lid van de vreemdelingenwet heeft verzoekster haar rechtsmiddel, met name de mogelijkheid tot het indienen van een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen uitgeput.

In de mate dat de raadsman van verzoekster betoogt dat de verlenging van de SIS signalering een nieuw element uitmaakt die een heroverweging van haar grieven rechtvaardigt, merkt de Raad op dat deze verlenging als nieuw element geen afbreuk doet aan het feit dat de kern van verzoeksters problematiek terug te voeren is naar deze SIS signalering. Weliswaar ging de Raad in het arrest nr. 141 337 er vanuit dat de signalering in april 2015 zou aflopen, maar uit het arrest blijkt dat de Raad zijn oordeel niet enkel heeft opgehangen aan dit gegeven, maar de problematiek van verzoeksters SIS signalering in haar geheel heeft besproken waarbij de Raad stelde dat: *“Zolang deze designalering niet bekomen werd van de Nederlandse autoriteiten en de signalering niet afloopt, zolang geen toegang tot het Belgisch grondgebied gevraagd wordt op grond van humanitaire overwegingen (artikel 5.4.c van de Schengengrenscore) of geen verblijfstitel gevraagd wordt aan de Belgische autoriteiten (artikel 25.1 van de Schengenuitvoeringsovereenkomst van 19 juni 1990), kunnen de Belgische autoriteiten prima facie niet anders dan een beslissing tot teruggrijping treffen. Het gegeven dat verzoekster erin slaagde om in december 2014 toch het Belgisch grondgebied te betreden ontslaat de verwerende partij niet van haar plicht of verhindert haar niet om de toegang tot het grondgebied te weigeren op grond van artikel 3, eerst lid, 5°, van de Vreemdelingenwet indien verzoekster na terugkeer naar Servië opnieuw het Belgisch grondgebied poogt te betreden.”*

2.8. De Raad stelt vast verzoekster in dit arrest werd gewezen op de rechtsmiddelen die ter beschikking staan om genoegdoening te verkrijgen met betrekking de kern van haar problematiek en haar daarmee samenhangende grieven.

Ter terechtzitting blijkt dat het beroep dat in Nederland werd ingesteld tegen de ongewenstverklaring van verzoekster, wat de onderliggende reden is van de SIS signalering, nog steeds hangende is.

Ter terechtzitting wordt verder vastgesteld dat verzoekster nog geen gebruik heeft gemaakt van de mogelijkheid, zoals aangehaald in het arrest nr. 141 337, om toegang te vragen tot het Belgische grondgebied op grond van humanitaire overwegingen, zoals voorzien in artikel 5.4.c van de Schengengrenscore dat luidt als volgt:

“(…)

In afwijking van lid 1:

“(…)

c) *kan onderdanen van derde landen die niet aan een of meer van de in lid 1 genoemde voorwaarden voldoen, door een lidstaat toegang tot zijn grondgebied worden verleend op grond van humanitaire overwegingen, om redenen van nationaal belang of wegens internationale verplichtingen. Indien de betrokken onderdaan van een derde landesignaleerd staat als bedoeld in lid 1, onder d), stelt de lidstaat die hem toegang tot zijn grondgebied verleent, de overige lidstaten daarvan in kennis.”*

Hieruit blijkt dat de verwerende partij over een discretionaire bevoegdheid beschikt om verzoekster, ondanks de SIS seining door Nederland, toch op het Belgische grondgebied toe te laten wegens humanitaire redenen of wegens internationale verplichtingen. Het staat verzoekster vrij om een aanvraag in deze zin te formuleren. De beslissing om een vreemdeling, die bv. SIS geseind staat, toe te laten op het grondgebied is niet afhankelijk van de goedkeuring van de lidstaat die de SIS seining heeft ingevoerd. De lidstaat die besluit de vreemdeling toe te laten op zijn grondgebied bv. omwille van humanitaire gronden dient enkel de andere lidstaten daarvan in kennis te stellen. Deze discretionaire bevoegdheid moet worden uitgeoefend in overeenstemming met hogere rechtsnormen, zoals verplichtingen die voortvloeien uit het EVRM en Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. (zie EHRM 30 juli 2013, nr. 33169/10, Polidario v. Zwitserland).

2.9. De Raad stelt vast dat het betoog van de raadsman inzake artikel 13 EVRM in wezen betrekking heeft op verzoeksters subjectieve rechten onder artikelen 3 en 8 EVRM. Uit het verzoekschrift blijkt dat het verzoekster er enkel om te doen is om haar kinderen te bezoeken die door een Belgische jeugdrechter werden geplaatst en heden over een verblijfsrecht beschikken in België. Het voorwerp van het verzoekschrift is om haar gezinsbanden met haar kinderen te kunnen behouden en te handhaven door middel van de uitoefening van de rechterlijke toestemming tot bezoek aan haar kinderen. Verzoekster beschikt over een titel die haar toestemming verleent om haar kinderen te bezoeken, zoals blijkt uit de brief van de jeugdrechter van 6 maart 2015.

Volgens het Hof van Beroep te Luik betreft het handhaven van de gezinsbanden dit *in casu* op onbetwistbare wijze een subjectief recht beschermd door artikel 8 EVRM dat toegang geeft tot de gewone rechtbanken die bevoegd zijn om de zaak inhoudelijk te onderzoeken (HvB Luik, 20 januari 2015, nr. 2014/RF/171). Verzoekster kan zich bijgevolg met voormelde titel wenden tot de gewone hoven en rechtbanken die uitspraak dienen te doen over de vermelde grieven van verzoekster.

Gelet op wat hierboven werd besproken, wordt ambtshalve de onontvankelijkheid van de huidige vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid vastgesteld.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig april tweeduizend vijftien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M. MAES